

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

Алексеј Кишјухас је, недавно, у свом новинском ступцу, направио краћи списак „креатура које хушкају на рат и мржњу, [косовојесрбијаше, рускоколонаше](#) и удобно живе од тога“. Док су га остали прозвани игнорисали, двојица од набројаних су се побунила.

Зоран Ћирјаковић је, погођен првенствено оним „удобно живе од тога“ (човек живи од предавачке плате и управо је био [уклоњен из наставе](#)) најпре покушао да [остави коментар](#)

на онлајн страници листа Данас. Пошто је цензуриран, на твитеру је назвао Кишјухаса „[русинским шовинистом](#)

“ (и [овде](#)

). А када се овај, такође на твитеру, [декларисао као „Југословен“](#)

, Ћирјаковић га је на крају окарактерисао као „[антисрпског југословенског шовинисту](#)

“.

Други је био Ратко Дмитровић, који је за Кишјухаса, исто на твитеру, написао да је „[шовиниста, антисрбин, психопата, србофоб, ментални дркација и усташоид](#)

“.

Ћирјаковићеви твитови су прећутани – изгледа да је процењено како је с њим завршен посао. Али се, као по команди, дигла кука и мотика због Дмитровићеве твитер објаве.

Агенција Бета емитовала је вест „[ДС осудио напад Дмитровића на Кишјухаса](#)“. У њој се преноси саопштење ГО ДС у НС: „Насртај Дмитровића путем друштвене мреже Твитер, у којем је познатог новосадског социолога и универзитетског предавача назвао психопатом, усташоидом, србофом и другим погрдним изразима, представља очигледан случај говора мржње у јавном простору због којег би морале да реагују и [судске власти које су дужне да покрену законом предвиђен поступак](#)

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

против Дмитровића. (...) Придружујемо се захтевима да Дмитровић због свог шовинистичког испада буде

[осуђен и у судским институцијама у складу са законима ове земље](#)

“ (пренели

[Данас](#)

,

[Нови магазин](#)

и

[Autonomija.info](#)

).

Бета је објавила и саопштење „Грађанске Војводине“, коалиције десетак НВО (од Грухоњићевог НДНВ до Хелсиншког одбора за људска права у Србији), а која је осудила „поруке режимских портпарола и осведочених ратних хушача“, изразивши пуну подршку Кишјухасу, јер се „доследно, годинама, из недеље у недељу [обрачунава с](#)

[националистима](#)

(...) који

нам загорчавају живот већ више од 30 година“ (пренели

[Данас](#)

и

[Еспресо](#)

).

И ЛСВ је обнародовао да „због хушачких и расистичких поклича (Дмитровића), претњи и нескривеног говора мржње, [захтева од тужилаштва да реагује и санкционише](#) такво деловање у јавном простору“. У саопштењу, које је потписао члан Председништва ЛСВ Миливој Бешлин, стоји да „уколико Кишјухасу, због отворених претњи и позива на линч буде угрожена безбедност, ЛСВ

[ће пронаћи начина да заштити њега](#)

као и друге слободномислеће појединце. Фашизам неће победити, а несумњиво ће добити одговор какав заслужује“.

Данас, за који смо видели да није хтео да објави чак ни читатељски коментар Ђирјаковића, посвећује чланак „[Дмитровићевом обрушавању на Кишјухаса](#)“, у коме, између осталог, читамо и изјаву Динка Грухоњића, да је Дмитровићев твит „могућност враћања злогласних закона из времена Милошевића“ (пренела

[Цензоловка](#)

).

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

Личну подршку Кишјухасу дали су и [Бојан Пајтић](#) , [Бора Новаковић](#) , [Весна Пешић](#) , [Ми
а Давид](#)

,
[Свјетлана Рашић](#)

,
[Јована Глигоријевић](#)

,
[Ивана Константиновић](#)

,
[Невена Бојичић](#)

,
[Биљана Лукић](#)

,
[Сузана Трнинић](#)

,
[Биљана \(Дабар\) Стојковић](#)

,
[Урош Сиљановић](#)

,
[Никола Крстић](#)

и друге важне личности грађанске Србије.

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

Тако се још једном, као и у случају Ћирјаковића ([овде](#) и [овде](#)), показао хотентотски морал наших грађаниста: добро је када ми уредно, „из недеље у недељу“, људе називамо „националистима“, „хушкачима“, „шовинистима“, „рускоколонишима“ и „хомофобима“; а зло је када нас неко, рецимо на твитеру, назове „грађанистима“, „аутошовинистима“, „случајним Србима“, „србофобима“ или „компардорским петоколонишима“; за прво се постаје „угледни социолог и универзитетски професор“, а за друго се одстрањује из наставе и призива се „тужилаштво и суд“ да се за вербални деликт пошаље у затвор.

Подстакнут оваквим лицемерјем – али и жалосном чињеницом да и мој колега и, како произлази из оног што пише, велики фрајер, није пропустио да и он мало не исципелари човека који ионако већ лежи на земљи – одлучио сам да пажљивије погледам како се то Кишјухас „већ деценију, из недеље у недељу, обрачунава са српским националистима који нам загорчавају живот“.

* * *

Већ сам писао о [досадном и бирократизованом језику „друге Србије“](#) , састављеном од бескрајног низа фраза (о чему сам направио и [таблицу](#)).

И код Кишјухаса, делом, наилазимо на такво фразирање: „Меморандум САНУ је анахрони, реакционарни и контрареволуционарни текст који наступа са позиције [српск ог национализма](#) . Он оспорава АВНОЈ, доводи у питање улогу и значај Комунистичке партије Србије, као што одбацује и владајући југословенски Устав“...

Бла, бла, бла... Као код Грухоњића или Чонградинке, и муве цркавају од досаде док не дочекају крај фразе.

Предложио бих, због динамике, да се макар уведу скраћенице како би се убрзало фразирање. Рецимо:

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

веспнац – великосрпски национализам;

узлопод – удружени злочиначки подухват;

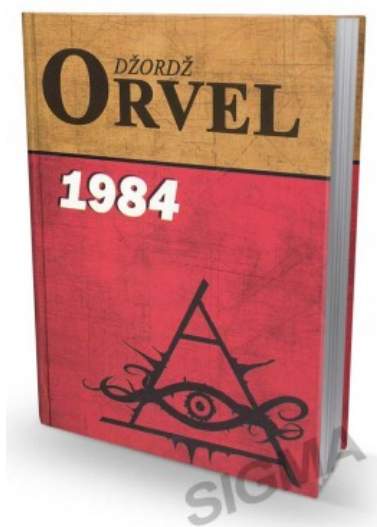
мизлореж – Милошевићев злочиначки режим;

праам – православна цамахирија;

генусреб – геноцид у Сребреници;

повамфаш – повампирени фашизам, итд...

Реченице би одмах биле краће: „Србија је данас између працама и повамфаша, као у време мизлорежа, када је вестрпнацовски узлопод произвео чудовишни генусреб“.

Тиме бисмо се приближили идеалу „паткоговора“ (duckspeak) из Орвелеове [1984](#) . Реч је о коришћењу гласних жица без употребе мозга.

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

Паткоговорити „значило је говорити блебетаво, начином који је истовремено био staccato и монотон. Члан Партије који се нађе у ситуацији да треба да изнесе суд о неком питању политике или етике морао је бити у стању да избацује правилна мишљења исто онако аутоматски као што митраљез избацује метке” ([овде](#) , стр. 148).

Но, Кушјухас се труди да не буде тек само двапутвише добар паткоговоритељ (в. стр. 149), попут Динка или Снежане. Он задати монотони дискурс покушава да учини привлачнијим служећи се моделом пролокљука (prolefeed; 148).

Пролокљук, наиме, каже да масе лакше гутају идеологију ако им се она сервира уз забаву што ниже врсте. Зато Кишјухас своје текстове филује порнографским метафорама, очекујући да ће тако идеолошки садржај учинити прихватљивијим, а себе модернијим (а и већим фрајером).

Кушјухас од сексуалних слика најчешће користи израз влажно сањати. Тако читамо да су „идеолози Меморандума [влажно сањали](#) развијање (Србије) у ширину“, да српски националисти „[влажно сањају](#) о ерективном успону деснице“ или да „[влажно сањају](#) пропаст Запада“, да наши „мушки бирачи [влажно сањају](#) Владимира Путина“ (исто и [овде](#)), ту су и „[влажни](#) националистички снови о `Великој Србији`“, затим, „колективно се сањају [влажни снови](#) о изласку на море“, „цртају се нове границе или [влажно сања](#) о њима“... И тако готово у сваком тексту.

По Кишјухасу, заправо, српски националисти (и њима слични) имају „влажне снове“ зато што су нарајцани ([овде](#) , [овде](#) , [овде](#) или [овде](#)) и имају „хронично [непражњене мошнице](#)“.

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

Овај социолог, наиме има теорију по којој је „болест [непражњених мошница](#) у корену свих наших национализма и фашизама“. Јер, што је „мање мушкараца [непражњених мошница](#)“ то је, по нашем мудром Алексеју, аутоматски и „мање [рата](#)“.

„ Српски националисти, међутим, имају тај проблем да им је „ [дисфункционална мушкост](#) у гаћама“, због чега они „ [радије јебу](#) мајке `усташама`, `балијама` и `шиптарима` уместо (да јебу) своје жене и девојке“. Стога су сви они тек „јаросни бедници [непражњених мошница](#)“ , а „ [српски јунак непражњених мошница](#)“ сигурна претпоставка за убиство.

Мошнице су уопште, за Кишјухаса, начин на који се пролима (почев од читалаца листа Данас) може згодно објаснити целокупна политика. Режим Бориса Тадића, рецимо, по Кишјухасу, имао је „ [мошнице малог обима и скромног садржаја](#) “. Главни проблем с оваквом аналитиком јесте да морате имати знање о великим и малим мошницама, као и о њиховом различитом садржају. Тек онда можете, знајући параметре, да рангирате политичке режиме. Нисам сигуран да је то знање толико раширено и блиско, како мисли Кишјухас.

Кишјухас воли да користи и неке друге сексуалне (или просто вулгарне) слике. Српски националисти, рецимо, иако и сами имају „непражњењене мошнице“, покушавају да и друге Србе „нарајцају“, тако што им „ [милују ганглије](#) “. „Косовски апелаши, академици и остали попови“, не би ли одбранили Космет, „ [посољених гузица](#) растрчали су се по трибинама и Јутјубовима“, а и „ [свршавају](#) на нашу хроничну заосталост“, док „ [као крава балегу](#) расипају своје одурне геополитике“. Српске бирократе би „и да стисну и да [прдну](#)“, а да је Косово саставни део Србије, истина је, по Кишјухасу, таман толико колико и „да се при дну дуге [туцају једнорози](#)“.

„ Српске нацоше, једноставно, треба растерати „ [као мачке са јебишта](#)“, и тако даље...

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

Оно што је, међутим, код Кушјухаса фасцинантно није само сексуализовање језика политичке (друштвене) анализе, већ и непрестано набацивање „теорије“ да су у основи идеолошких становишта које критикује, а пре свега српског национализма, „[сексуалне фрустрације](#)

“. Кишјухас, изгледа, сасвим озбиљно верује да је радикалност појединих „десних“ политичких становишта директан израз

[сексуалне дисфункције](#)

или неуредног сексуалног живота. Због тога су, рецимо, фашисти „

[људи са микропенисима и хронично непразњеним мошницама](#)

“.

И по овоме се Кишјухас издваја од већине наших грађанистичких аналитичара, за које је „национализам апсолутно зло, зло по себи, што онда не захтева даље објашњење – он је

[крајњи експананс](#)

“.

Тога, истина, има и код самог Кушјухаса. Када га је, рецимо, нека студенткиња на часу упитала како објашњава то што, о ужаса, у Србији има младих људи који, замислите страхоте, посте, Кишјухас је то објаснио „[клеронационалистичким](#) друштвеним контекстом“, који је, ето, учинио да у Србији чак и поједини младићи и девојке „избегавају месо и `мрс` због неких

[арбитрарних датума у црквеном календару](#)

“ (наопако, да Црква сама, арбитрарно, у календару одреди када се пости?; уместо да пита, ваљда, ЦК Грађанске Србије...).

Уверен сам да би потврда ове Кишјухасове теорије одјекнула у свету науке. Тако би се и српска социологија, коначно, уврстила у праве, социолошке велесиле. А и сам Алексеј би се, заслужено, уздигао у горостаса светске друштвене науке

Но, видимо да код Кишјухаса ипак постоји напор да се не остане на нивоу баналних објашњења свега злог преко свођења на „српски национализам“. Он хоће да направи корак даље, те отуда и улази у социобиолошка објашњења српске политике преко секса, тачније, преко: 1. величине пениса, 2. његове ерективне функције и 3. учесталости сношаја.

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

Ова теорија је, признајем, занимљива, и – ако није тек део типичне [културе лупетања](#) – волео бих да подстакнем колегу Кишјухаса да своју хипотезу: „Српски националисти имају мањи пенис, слабију ерекцију и мање сношаја од српских грађаниста“ (ненационалиста, или какогод) провери у једном емпиријском истраживању.

Што да не? Уверен сам да би потврда ове Кишјухасове теорије одјекнула у свету науке. Тако би се и српска социологија, коначно, уврстила у праве, социолошке велесиле. А и сам Алексеј би се, заслужено, уздигао у горостаса светске друштвене науке.

* * *

Кишјухас, доиста, већ десет година, из недеље у недељу, пише најчешће о српском национализму. Чак и кад прича о нечем другом, он мора да заврши поуком за Србију, у којој је главни негативац, наравно – „српски национализам“.

Узмимо, на пример његов [претпоследњи чланак](#) . Он је посвећен обележавању примирја 1918. Пошто је подсетио на збивања у Европи после Великог рата, Кишјухас текст завршава упозорењем да данашња Србија неодољиво подсећа на вајмарску Немачку, те да ако се Србија одмах искрено не помири с територијалним губицима и не прихвати кривицу за рат и злочине, следи јој – фашизам.

Исту тему – примирје 1918, с потпуно истом реторичком структуром (уз, оба пута, обавезне „влажне снове о `Великој Србији`“), Кишјухас је имао и годину дана раније. И, погађате, опет је [чланак](#) завршен негативним примером Србије. Ту је објашњено како, док је Европа прихватила пацифистички поглед на Велики рат, само ми – уместо примирја – славио ратну победу. Ево, рецимо, „у Новом Саду се подиже старомодни, анахрони и кичолики споменик краљу Петру I Карађорђевићу, од читавих 10 метара, на коњу, у ратној униформи, с пратећом ћирилицом (ужас! – С. А) и на Тргу републике“. „Уместо пијетета према свим жртвама“, упозорава Кишјухас, Срби би „да и даље дробе о `нама` и `њима`, о својим националним [победама, херојству, поносу, части,](#) неправдама и фрустрацијама“. Фуј!

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

За десет година Кишјухас је написао преко петсто чланака. И готово увек поента је била: колико је само ретроградна Србија и грозан српски национализам

Наизглед, може да зачуди оваква опседнутост тек једном темом и само једним феноменом. За десет година Кишјухас је написао преко петсто чланака. И готово увек поента је била: колико је само ретроградна Србија и грозан српски национализам.

Знамо да Кишјухас себе види као левичара (присташу „ [демократског социјализма](#) “), [ант ифашисту](#)

и поштоваоца

[партизанске \(НОБ\) традиције](#)

. Чудно је, међутим, да у тих петсто пута овакав профил коментатора није нашао за сходно да нешто напише и о другим темама, занимљивим управо за једног „

[социјалисту](#)

“

[колумнисту, социолога и антифашисту](#)

“

Није ли од српског национализма, рецимо, можда ипак нешто мало већи проблем, па и за ове наше просторе, амерички милитаризам и империјализам? Логично је питање – зашто се наш левичар, на пример, није ниједном од петсто пута преварио па да упозна читаоце листа Данас са занимљивим и речитим податком: да постоје [823 америчке војне базе у свету \(ван САД\)](#), од чега само у Немачкој 287, у Јапану 130 и у Јужној Кореји 106? Истинском левичару тај податак много говори – али, о томе ништа?

Зашто се наш социолог, такође, ниједном од петсто пута није преварио па да нешто не напише и о томе како је компанија Дик Чејнија [профитирала на „изградњи“](#)

[бомбардованог Ирака](#) ; да су фирме [Вес](#)

[лија Кларка и Медлин Олбрајт](#)

развиле уносне бизнисе на бомбардованом Косову; да је

[Кондолиза Рајс била вишегодишњи члан УО Шеврона](#)

који послује с мирољубивом и демократском Саудијском Арабијом; да су

[Бајденови узели гас у Украјини](#)

, те да све то можда говори о некаквом дуготрајном споју бруталног империјализма и великог, глобалног бизниса (транснационалног капитализма)?

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

Како је могуће, можемо се запитати, да „[демократски социјалиста](#)“ Кишјухас није досад приметио, а онда није о томе ни обавестио читаоце листа Данас, да је амерички империјализам, као батина глобалног турбокапитализма, систематски настојао да уништи управо оне арапске земље (земље, дакле, не само режиме) које су имале елементе социјалистичке редистрибуције, попут Ирака, Либије или Сирије – док су им главни савезници били феудалне плутократије, попут С. Арабије, Емирата или Бахреина? Или, како социјалиста Кишјухас није досад ништа написао за публику листа Данас о томе како тај исти империјализам у Латинској Америци брутално обара сваки левичарски режим који покуша да уведе само мало више социјалне правде?

Но добро, можда социјалиста Кишјухас радије бира да пише о домаћим темама. Али, зар није онда изазовно за њега да каже шта он мисли о тврдњама неких наших млађих припадника левнице, да је „актуелни историјски и светски положај у коме се налази Србија“ такав да је „то положај [неоколоније ЕУ и НАТО пакта](#) ?“. Зар није та теза вредна макар једног од петстотина Кишјухасових коментара?

Зашто се, такође, наш „демократски социјалиста“ не превари па да читаоцима листа Данас покуша да објасни, ако већ воли да пише о Косову као извору српских проблема, да ће свако друштво које олако даје важан део своје државне територије исто тако олако да дозволи и свакојаким белосветском капиталистичком олошу да експлоатише тај исти народ? Зар није то становиште доследног левичара?

И зашто се, исто тако, наш [бранилац партизанске традиције](#) ис превари па да, рецимо, читаоце листа Данас подсети да се рат Војске Југославије против НАТО 1999, може видети и као наставак најбољих тековина партизана који су своју земљу бранили од вишеструко јачег агресора, али и [најбољих традиција војне доктрине ЈНА](#) ?

Или, зашто се Кишјухас, у складу с левичарском девизом да се првенствено ваља борити против сопственог национализма (Кишјухас: „[проклето је тешко суочити се с етничким злочинима сопственог народа](#)“), не усуди да, уместо Сребренице, за пример етнички мотивисаног покоља, рецимо, узме геноцид који су Украјинци извршили над Пољацима, у Волинији 1943. (

[овде](#)
и

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

[овде](#)

)?

Има ли у тим истребљивачко-пљачкашким походима, за данашњег „демократског социјалисту“, можда и извесне дубље логике која је, опет, не случајно, везана за дуготрајне структуре које су у 19. и 20. веку изнедриле колонијализам и империјализам? И шта те структуре производе у 21. веку?

А ако се Кишјухас, пак, у тој мери „еманциповао“ да је збиља већ постао само Југословен-ЕУропљанин..., зар не би лепо било да својој публици, бар једном у петсто пута, нешто каже и о ранијим геноцидима чији су актери били управо западни Европљани?

Има ли у тим истребљивачко-пљачкашким походима, за данашњег „демократског социјалисту“, можда и извесне дубље логике која је, опет, не случајно, везана за дуготрајне структуре које су у 19. и 20. веку изнедриле колонијализам и империјализам? И шта те структуре производе у 21. веку? Зар није то баш лепа тема за социолога-социјалисту?

Међутим, већ и из овога што је до сада речено јасно је да код Кишјухаса – ако изузмемо хваљење „[милитантним антифашизмом](#)“ (о томе испод) и кокетовање с [партизанском традицијом](#) –

заправо и нема ничег истински левичарског. Јер, неко ко може да напише да „људима само треба подарити

[више слободе мишљења, изражавања, понашања, избора, трговине и секса](#)

“, а наспрам чега „у Србији се још увек активно живе и 1918, и 1968. година, у блесавом амалгаму реакционарног етнонационализма и

[сељачког стаљинизма](#)

“ – у основи и није левичар, већ тек аутоколонијални неолиберал.

Наиме, само за ту политичку позицију, класични левичарски захтеви из 1968. за пуном народном сувереношћу – која укључује и пуни капацитет да се, у складу с начелима социјалне правде, врши [редистрибуција имовине и дохотка](#) – могу бити „сељачки стаљинизам“. И само за неолиберала, све што људима треба јесте не мање експлоатације и понижења на послу, већ тек нешто више „слободе понашања, трговине и

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

секса“.

* * *

Но, нигде се више не открива која је тачно политичка позиција Кишјухаса него у његовој борби против српског „антиамериканизма“, као и у његовом искреном чуђењу зашто се у Србији не продају (и не носе) мајице „с ликом [Барака Обаме](#)“.

За Кишјухаса не постоји антисрбизам, ни антибалканизам, ни саидовски оријентализам, нити било какво друго препознавање феномена негативних етничких или културних стереотипа у хегеомом западоцентричном наративу (а о аутошовинизму и антирусизму и да не говоримо). Али зато антиамериканизма имамо напретек.

Тако нам Кишјухас објашњава да су „управо антизападњаштво, [антиамериканизам](#) и антимодерност свеprisутни у овом (српском – С. А) друштву“, да се „иза антиглобализма забринутог за некакав локални идентитет и белосветски диверзитет (?!) најчешће крију припрости

[антиамериканизам](#)

и чистокрвна ускогрудост“, да је критички однос према Обама често само израз „хроничног

[антиамериканизма](#)

или акутног расизма“, да је Мекдоналдс „симбол космополитске жеље за припадањем планети прошараној Мекдоналдсима и осталим ланцима не-националне хране, а не само својој селендри“ – због чега је многа критика ове корпорације тек „јефтине

[антиамериканизам](#)

“,

[убиство на Закинтосу](#)

се објашњава тиме да је „(српски) национализам, традиционално задојен

[антиамериканизмом](#)

“, јер је данас у Србији „Америка дежурна бабарога“, због чега „осећамо ванумни презир према САД, тој најстаријој независној републици на кугли земаљској“, да се овде „антиамеричко дрвље и камење најчешће расипа унаоколо као што крава расипа балегу“, због чега смо оптерећени „вирулентним

[антиамериканизмом](#)

“, и тако даље, и тако даље...

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

Оволика борба са антиамериканизмом сасвим пристаје једном неолибералу. Али, прилично је необична за неког ко себе непрестано представља као левичара.

Такође Обама – као српски идол? Питам се, шта тачно треба да имате у глави да Србима можете да препоручите да [носе Обаму на грудима](#) ?

Био је „шеф државе који је ратовао дуже од било ког другог председника САД“, повећао је „број специјалних војних операција“ у односу на свог претходника Буша „за 130%“, „удесетостручио је нападе дроновима“ – због чега је на друге земље, само у 2016, лансирана или бачена 26.171 експлозивна направа, или три на сат!

Кишјухас читаву једну колумну посвећује аполигији Обаме, као „великом државнику [нез апамћеног калибра](#)

“ (!?). Он наводи 45 његових успеха, од којих се неки тичу убрзања америчке економије и смањења незапослености, док се други односе на убрзање америчке културе: „забранио је дискриминацију хомосексуалаца у америчкој војсци“, „проширио дефиницију `злочина из мржње` и на нападе на гејеве“, „јавно подржао легализацију геј бракова и офарбао Белу кућу у боје дугине заставе након одлуке Врховног суда“, „одржао говор у америчкој цамији у име одбране верских слобода муслимана“, „дозволио да за његовог мандата чак 14 америчких савезних држава легализује марихуану“, „преко сајта Беле куће делио своју музичку плелисту“, „збијао је одличне шале, цугао пиво, правио селфије, разваљивао твитер... био је, напосто – кул. Јер, Обама није неко ко се секса, Обама [јебе](#)“!

Необично је да се Кишјухас у свом лаудацију Обама, из 2017, није осврнуо на нека друга Обамина „јебања“ – попут оних, наведених годину пре његове колумне, [у Гардија ну](#) (2016): био је

„шеф државе који је ратовао дуже од било ког другог председника САД“, повећао је „број специјалних војних операција“ у односу на свог претходника Буша „

[за 130%](#)

“, „удесетостручио је нападе дроновима“ – због чега је на друге земље, само у 2016, лансирана или бачена 26.171 експлозивна направа, или

[три на сат](#)

!

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

Обама је, такође, прогласио све војно способне мушкарце на непријатељској територији за „леgitимне мете“, али и даље је 90% жртава ваздушних напада САД припадало „ненамераваним циљевима“ („90 percent of the people killed in airstrikes were [not the intended targets](#)

“) – чинили су их, дакле, жене, деца и старци. „Наредио је производњу нуклеарних глава више од свих председника од краја хладног рата“ и „предводио седам ратова Америке, више него било који његов претходник“. Одговоран је и за „[катастрофално уништење Либије](#)

“
, ”
[напад на Јемен](#)

“
, ”
[почетак новог хладног рата с Русијом](#)

“
, ”
[опсенарску реторику о `употребљивом` нуклеарном оружју](#)

“ и за много тога још.

Можда је Обама био добар за Американце – о томе, пре свега, нека суде Американци и њихови историчари. Али, изван САД? Обама је био врховни заповедник империјалне војне машинерије која је наставила са агресијама и злочинима – све у шеснаест. И да Србн слику таквог „јечача“ носе на својим мајицама?

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

Кишјухас је, посебно с крсташким походом на српски антиамериканизам и с идејом да Срби треба да ставе слику Обаме на груди, само показао у ком смислу и у ком контексту је он левичар. Кишјухас је левичар таман колико и Хилари Клинтон. И право је чудо, одиста, да наш „угледни колумниста листа Данас“ није Србима препоручио да носе мајице с ликом и ове америчке државнице незапамћеног калибра.

Будући да делује у српским приликама, Кишјухас је своју аутоколонијалну неолиб позицију – а не би ли се ипак некако приказао левичаром – заогрнуо типичним запоседнутим симболима: партизанском петокраком, сликом Коче Поповића и паролем „смрт фашизму“. Но, испод те кулисе, испод једне позе, он остаје само представник наше псеудо-левице, коју сам већ [описао](#) као „сливену с атлантистичким структурама, импрегнирану атлантистичком средњокласном идеологијом и неспособну да разликује веће и мање опасности (па јој је главни непријатељ `национализам`, а не транснационалне капиталистичке структуре)“.

Управо таква левица у Србији, а сасвим у складу с логиком атлантистичког предаторства, киднаповала је главне симболе традиције и идеологије двадесетовековног социјализма, поставши или *useful idiot of a colonial rule*, или – попут колумнисте листа Данас – агитпроповски део [опслужујуће интелигенције](#) .

По среди је, наиме, привилегована група која заузима институционализоване локације за уживање системске ренте, а заузврат предано ради на замућивању јавног мњења, замагљивању разлика између битног и небитног, те ометању, одвраћању и преусмеравању пажње критичког мишљења на другостепене или чак лажне проблеме. Реч је о непрестаној самомаргинализацији и аутовиктимизацији

становништва [колоније](#) , како би се спречила могућност било какве истинске промене или суштинске еманципације.

* * *

главни проблем с нашом атлантистичком левицом није само замућивање јавног мњења и виктимизација обичних људи како би били покорнији, већ киднаповање антифашизма и

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

његова употреба као батине за застрашивање свих који се активно буне против поретка

Ипак, главни проблем с нашом атлантистичком левицом није само замућивање јавног мњења и виктимизација обичних људи како би били покорнији, већ киднаповање антифашизма и његова употреба као батине за застрашивање свих који се активно буне против поретка.

Механизам ове реторичке манипулације одавно је описао Стивенсон:

1) у првом кораку, утврди се позитиван или негативан емоционални садржај неког појма и нагласе политичке консеквенце које из њега произлазе;

2) у другом кораку се, стипулативном дефиницијом, промени дескриптивни садржај тог појма, односно изврши се његово редефинисање;

3) коначно, у трећем кораку, појам који има стари емоционални садржај али нови дескриптивни, примени се на актуелно политичко питање, или просто на елиминисање политичких ривала.

Овај механизам нашироко користе наши „антифашисти“.

Први корак је објашњавање публици да је фашизам такво апсолутно зло, да с фашистима нема дијалога и нема милости. Рајко Ђурић: „С хитлеровским накотом нема дијалога, јер за дијалог је потребан логос, ум и разум... Дубина мисли и ширина душе нацисте може се прецизно измерити [само куршумом](#)“. Никола Самарџић: „Антифашизам је једина идеологија којој су наука у прошлости и рационална морална филозофија одобриле [сва](#)
[употребљива средства](#)“.

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

У следећем кораку фашизам се редеофинише тако да он више не означава тачно одређену врсту идеологије, већ се може применити на сваког ко вам се не свиђа. Сретен Угрочић: „Погледајмо следећи низ: патриотизам – национализам – шовинизам – нацизам. Пронађимо уљеза. Ово је трик-питање, јер у овом низу нема уљеза. Сваки члан низа повезан је с наредним [у законитом следу](#)“. Рајко Ђурић: „Фашисти и неонацисти нису само они који исписују кукасте крстове. Ту има салонског фашизма, мисаонога, ту су [наше катедре, ту су наши писци, новинари](#)

“.

Сад само треба налепити етикету „фашиста“ на оног чије мишљење нам се не допада, и ствар је свршена. Тим методом можете чак и једног патријарха Павла прогласити [фашистом](#)

а камо ли неког другог (и ја сам се таквих етикета надобијао).

Проглашавање некога фашистом служи да би се он апсолутно дисквалификовао, да би се дисквалификовао у тоталитету – као неко ко тиме губи сва права, па и саму људскост („с хитлеровским накотом нема дијалога, ...може се прецизно измерити [само куршумом](#)“). Оптужба за фашизам данас је, наиме, типичан тотални дисквалификатив. Њиме се поништава опонент или супарник у његовом интелектуалном и грађанском тоталитету, он тиме губи све – и право, и људскост, и интелект.

Зато тај термин наши либераши и либ-левичари користе како би оклеветали, стигматизовали, и ућуткали противника – поготово оног који се чини супериоран у расправи. Али, „фашиста“ је, истовремено, и вербална омча око врата која, кад се једном стави, не само да се тешко скида, већ увек може да се претвори у праву омчу. Нарочито у земљи у којој грађански рат прижељују не само левичари (писао сам о томе [овде](#)), већ и либерали (Никола Самарџић: „Србија није имала свој грађански рат, [као срећније нације](#), који би допринео појашњењу основних недоумица“).

Алексеј Кишјухас је један од намитантних делатника на овом пољу.

Као прво, он непрестано објашњава да „фашизам једноставно [нису](#) само нацисти који марширају и салутирају по Нирнбергу у филмовима Лени Рифенштал; нити су то само неонаци-скинхеди који на концертима салутирају `зиг хајл` када не малтретирају Роме“. „Поента фашизма

[Н](#)

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

[ије](#)

у политичкој репресији, нити у диктатури“.

Па шта је онда фашизам? Кишјухас га „начелно“ дефинише овако: „Фашизам је политичка идеологија коју чине следећи састојци: (1) ирационализам, (2) милитантни национализам, (3) принцип лидерства, (4) глорификација државе и (5) антикомунизам. Сви они [узети заједно](#) , чине фашистички минимум, односно идеологију фашизма“.

Примећујемо, одмах, да је Кишјухас уобичајену дефиницију фашизма сузио, тако што је искључио једну од његових најважнијих састојница: успостављање, или тежња ка успостављању, [тоталитарног система](#) . У фашизму, наиме, не само да нема страначког плурализма, а опозиција је по затворима и логорима, већ се успоставља (или се тежи успостављању) тоталне контроле над свим облицима јавног и приватног живота – од медија и уметности, до приватних разговора.

Ово сужење у дефинисању било је потребно да би се политички режими који нам се не допадају лакше могли прогласити фашизмом. Рецимо, режим Слободана Милошевића.

Кишјухас, наиме, тврди да се „милитаристичка, расистичка и етничкочистачка политика Слободана Милошевића, Војислава Шешеља, Радована Караџића и Ратка Младића према Хрватима, Бошњацима и Албанцима не могу (треба: не може) интерпретирати другачије него као [чисти и непатворени – фашизам](#) “.

Ми о Милошевићу и његовој политици можемо рећи штошта лошег. Али, казати да је Милошевић био фашиста, или да је водио фашистичку политику може само неко ко о друштвеним наукама, или о социологији, не зна много.

Милошевићев режим је у литератури различито одређиван – од [султанизма](#) до [изборн ог ауторитаризма](#)

. Али, да су његов режим или идеологија били фашистички – о томе код друштвених научника стварно нема помена. Осим ако у ауторитете не рачунамо колумнисте листа Данас,

[Снежану Чонградин](#)

или

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

[Николу Крстића](#)

Штавише, наш социолог заборавља како је и сам дефинисао фашизам – посебно своју напомену о кумулативности свих пет услова. Па како је могуће да је Милошевић био фашиста, а не испуњава бар два од пет мерила – „антикомунизам“ и „ирационализам“?

Али, да ли је Милошевић фашиста или не, то би било тек доктринарно питање да Кишјухас, у другом кораку, у саучеснике фашизма не утрпава готово све Србе. Он, наиме, тврди да се у Србији „деведесетих имплицитно или пак експлицитно навијало за то да они (етнички злочини – С. А) буду почињени“. Тада су „[грађани Србије](#) бацали цвеће на тенкове, а ТВ Дневник им је био редовна терапија, `30 минута мржње` током којих се уредно навијало за `наше` – као да је реч о некаквом ријалитију или фудбалској утакмици“.

Обратите пажњу: реч је о „грађанима Србије“ као таквима. Не о појединцима или групама. У трећем кораку, Кишјухас и од данашње популације хоће да направи носиоце (или макар саучеснике) „[српског фашизма](#)“.

Рецимо, српски матуранти... Те „распојасане и подивљале хорде младих људи“ који – како пише Кишјухас у тексту „[Наши мали расисти](#)“ – „прослављају завршетак средње школе тако што [србују, тропрсташе и косовојесрбијаше](#) планирајући `догодину у Призрену`“...

Кишјухас у ступцу [Узбуна фашизма](#) даље објашњава да фашисти у Србији нису само они који „брију главу на нулу и носе мартинке с белим пертлама“, а при томе „дробе о раси, Јеврејима и Ромима“, већ и они који „носе спортске тренерке и/или [одела и кравате](#)

“, а „умивено лапрдају о мигрантима, муслиманима и гејевима, о васколиком `здрављу` особе и нације, те о

[традиционалним, хришћанским и породичним вредностима и идентитетима](#)

– шта год то значило, а

[не значи ништа](#)

“(!).

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

Штавише, пренеражен је Кишјухас, ти „људи у оделима“, који „лапрдају о хришћанским вредностима и идентитетима“ – што је за Кишјухаса ништа, па зато те вредности и идентитети и морају бити третирани као ништа – усуђују се и да неке друге fine и прогресивне људе, какав је очигледно и сам Кишјухас, окарактеришу као – „[аутошовинисти](#)“.
Фашизам!

И коначно, ту је и циљ читаве ове интелектуалне акробације: „Запитајмо се, може ли етнонационална, територијална, демографска, вредносна и идеолошка драма и колективна фрустрација око Косова са Метохијом представљати мотив за [нову инкарнацију српског фашизма](#)“.

Па да! Сви ти „грађани Србије“ „у оделима или тренеркама“, који одбијају да се сложе с Кишјухасом да је „Косово [фактички независно](#) и да је то [реалност](#)“, него и даље мисле да је Косово део Србије („косовојесрбијаше“) – а поготово они који подигну три прста („тропрсташе“) или запевају о Косову („србују“) – сви они, дакле, обнављају опасност од „[српског фашизма](#)“, који, подучава нас антифанти социолог, „остаје трајна опасност и данас. [Смрт фашизму](#)!“ – стоји на крају текста.

Како после ове опомене нашег строгог али праведног социолога да мрднете од страха ако не желите да будете означени као фашиста? Јер, Кишјухас јасно поручује „свима онима који се гадљиво мрште над [антифашистичким насиљем](#) – присетимо се да фашизам није ни био поражен и делегитимизован некаквом [културом дијалога](#)“ или пак „[на изборима](#)“. Фашизам је побеђен „[моткама, циглама, каменицама и одваљеним ретровизорима](#)“, као и „пешадијом, гранатама, тенковима, авионима (...) и [атомским бомбама, комада два](#)“. Пошто је, дакле, „[фашизам поражен у рату и борби, а не на изборима](#)“, порука „[српском фашизму](#)“ је – „

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

морамо се тући

“

Али, пазите, ту још није крај! Кишјухас даје и лични, креативни допринос нашем „куршум-антифашизму“ – коме су, јел`те, „у борби с фашизмом допуштена сва средства“ („мотке, цигле, каменице, гранате, тенкови, авиони и атомске бомбе“). Тако добијамо већ чувени Кишјухасов аксиом. Он гласи: „ [Не постоје жртве антифашизма](#) ; све (његове) жртве, па и (десетине хиљада жена и деце) у Хирошими, биле су (заправо)

жртве фашизма

“

Каква генијалност! Док досадашњи заговорници куршум-антифанти активизма тврде да могу да раде шта хоће с „фашистима“, Кишјухас узме ову дозволу и, хокус-покус-препарандус, прошири је на све – укључив и невинне људе (цивилно становништво). Јер, по дефиницији, за све злочине „антифашиста“ криви су „фашисти“.

А знате ли коме је Кишјухас одмах уделио титулу „антифашисте“ – а с тиме и дозволу да ради шта хоће (јер, „ [не постоје жртве антифашизма](#) ; све жртве су [жртве фашизма](#) “)?

Наравно,
[најпре себи](#)

, а онда –

Дашку Милиновићу

.

То вам је онај добричина који на твитеру објављује следеће:

- „Пред којом међународним телом се може покренути поступак за [укидање Србије и брисање исте из регистра држава](#)

?“;

- „ [Отворено призивам грађански рат](#) . Важно је само да буде скроз у Србији. Да не дирамо друге својом јадношћу више“;

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

- „Рецепти за срећу: у сваком тренутку морате имати уз себе листу људи којима ћете наудити [чим дође до суспензије правног поретка](#)“;

- (на констатацију да је „7. јула 1941. године Србин пуцао у Србина“) „Мислиш онако како бих и ја у тебе? И [једва чекам прву прилику](#) , пичка ти [мртва](#) матерна фашистичка!“

- (жени која се жалила због поратних комунистичких стрељања) „[Мртве ти јебем у рупу од окааа](#) !!!“;

- (Владимиру Ђукановићу) „Фашистички вепру, нећемо ти двапут рећи, [на ражњу ћеш се пећи](#)“;

- „Мрзи ме да палим фотошоп, па замисли: слика Светог Саве како му Јован Дучић набија Острог у дупе, тетовирано на [транциној курчини](#)“;

- „Верски храмови подигнути од 1990. до тренутка револуције ће [бити срушени](#) . Јбг, мора...
[прегадни су и беспотребни](#)“;

- „[Узми татин курац прљав од сестриних гована и пуши га](#) !“;

- “Ушло је њих двадесет. Препланули и бахати. Повадили су своје тамне масивне набрекле курчине и сласно их надркавали наочиглед нежних ружичастих младих гуза које су преплашено покушавале да скрену поглед од [густих, коњских млазова вреле дивљачке сперме. Прскали су нељудски](#) ...”.

Колико мозга треба да ти недостаје да овог весељака назовеш „[носиоцем храброг, духовитог и критичког мишљења](#)“

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

у српском друштву“ и „
[непоколебљивим антифашистом](#)
“?

И овај „антифашиста“ сада је наоружан Кишјухасовим аксиомом: „ [не постоје жртве антифашизма, све жртве су заправо жртве фашизма](#) “. Шта би било да се само нађе у прилици да га стварно може спровести? Зима 1944, [са 60.000 побијених](#) , била би, вероватно, шала за оно што би Србија могла да очекује од анти-фанти тандема („масивних курчина“) Кишјухас-Милиновић.

* * *

Основни проблем с Кишјухасом је што је поверовао да је, као левичар и антифашиста, натчовек.

За његово левичарство видели смо да је типични еготрип-лефтизам [опслужујуће средње класе](#) . Он је дистинктиван према нижим слојевима (које, заправо, презире), па је живот лефтиста пун знакова дистинкције – тротинети, веганство, ветропаркови, петокраке, [Коча](#) , дугине боје, декриминализација лаких дрога, летовање у Хрватској, #MeToo...

Такво левичарство је за систем безопасно, заправо комично – поготово у земљама периферног капитализма где тај тип активизма нема баш никакве везе с главним друштвеним задатаком левнице: ослобођењем од империјалног и колонијалног тлачења.

Али, такав активизам код бораца и боркиња ствара илузију да су бољи, паметнији, моралнији („друштвено одговорнији“) од сопственог народа – који у једном тренутку и престаје да буде њихов народ.

Једна од кључних саставница ове идеологије култур-супериоризма је и значка

Пише: Слободан Антонић
среда, 27 новембар 2019 11:42

антифашизма. Окачивши је, и Кишјухас је преузео (само)овлашћење да може да одређује ко је у Србији фашиста а ко не, те против кога је дозвољено да се користе сва средства („мотке, цигле, каменице, гранате, тенкови, авиони и атомске бомбе“). Такође је преузео и (само)овлашћење да може, арогантно и с висине, да исмева или ниподаштава туђе вредности и идентитете, чак и када је то за околину једноставно увредљиво.

Наравно да Кишјухасу такав став и понашање нико не треба да забрањује. Људи имају право и слободу да буду и непристојни, неемпатични, умишљени, бахати, па и вербално насилни – да друге људе погрдно разврставају или им чак и прете. Али, питам се, како је дошло до тога да се један симпатични студент, професорско дете, докторанд који обећава, преобрази у другосрбијанског Хер Флика?

Једноставно, цео живот је провео у статусном мехуру, у коме се друштвени положај наслеђује, а идеологија опслужујуће интелигенције органски преузима. Десет година Кишјухас има новиснки стубац у коме се развија у све агресивнијег игноранта, а да му нико из околине није рекао:

„Хеј, Алексеју, стани мало, зашто ствари сликаш тако острашћено, без нијанси, уз ретро-скојевске слогане? Зар, као социолог, не видиш колико је левичарство које за наш главни проблем проглашава српски национализам погрешно, гротескно, неаутентично и у служби [поретка неслободе и експлоатације](#) ?“

Такође, зар не би било боље да му је на време речено: „Ружно је ако мислиш да си *Übermensch* који има право да декласира људе као `фашисте` и прети им моткама, гранатама и бомбама. Ружно је идеолошког противника смештати у порнографски оквир (`микрopenис`, `непражњене мошнице`) не би ли га тако додатно деградирао. А посебно је ружно некога ко немоћно лежи на земљи додатно шутирати. Тако се не понаша даса, већ гњида“.

Само да му је то речено на време, да ли би Алексеј Кишјухас данас ипак био – ффрајер?

([Искра](#))